

Stilling til Cieren eller til det eventuelle Selskab maa den vedkommende Cier eller det vedkommende Selskab tage fuldstændigt Hensyn til. Det vilde paa det Groveste kræve private Rettigheder, om vi her ved Lov tog en Bestemmelse paa de Serers Vegne uden at spørge dem ad; det kunde ikke falde mig ind, at Nogen skulde tro, at man her ved Lov skulde gjøre Indgreb i privat Mandes Rettigheder.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges uden Afstemning.

G. Petersen: Maa jeg tillade mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til det om forstjellige Jernbaneanlæg paa Sjælland nedsatte Udvalg.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Bemyndigelse for Finantsministeren til at understøtte Anlægget af Fællessukkerfogerier og Oprettelsen af en Kreditforening for Sukkerplantagerne paa St. Croix.“
(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 2217 ff.)

Th. Nielsen: Det Lovforslag, som her er forelagt af den ærede Finantsminister, er noget forstjelligt fra det Forslag, der blev forelagt for Thinget i Samlingen 1870—71. Det Forslag, som den Gang blev forelagt for Thinget, gik ud paa dels et ordinært Bidrag i 4 Mar af 25,000 B. D., og dels et Laan paa 250,000 B. D. altsaa een Mill. Kr. Det nærværende Lovforslag gaar ikke ud paa at give noget aarligt Tilskud; men det Forslag, der blev forelagt i 1870—71, var iøvrigt bygget paa lignende Grundbetragtning som det Forslag, der nu er forelagt, og det maa siges at være ganske naturligt. Man gik i 1870—71 ud fra, at de 25,000 B. D. aarlig i 4 Mar skulde gives, medens Derne ordnede deres Skatteforhold derhen, at Udsjæfvelstolden kom til at ophøre; men man indspommede, at det kun burde være noget Midlertidigt, og at det i sig selv ikke kunde forbedre Dernes Stilling, og at derfor et Laan maatte blive nødvendigt, for at navnlig Sukkerfogerierne kunde komme til at staa paa et mere fremadstrebent Standpunkt. Det var det, man tilsigtede med Laanet af de 250,000 B. D. Iøvrigt gik Dernes Forordringer betydeligt

videre og navnlig i en Retning, som den høitagtede daværende Finantsminister ikke mente at kunne gaa ind paa. Man fordrede den Gang Indlemmelse i Danmark, fordi man derved haabede at blive fri for Tolden, hvorved jo Dernes Sukkerproduktion vilde komme til at nyde en betydelig Skattelettelse, 5—6 Skilling pr. Pund. Da Dernes Kolonialraad imidlertid forudsatte, at det ikke strax kunde lade sig bringe i Stand, forlangte man en midlertidig Toldnedsættelse af 2 Skilling pr. Pund, men heller ikke dette mente man at kunne gaa ind paa, og det af den gode Grund, at man var kommen bort fra det System allerede, saavidt jeg hukker, i 1858 eller 1859. Jeg sagde, at det nærværende Lovforslag omtrent er motiveret paa en lignende Maade. Det er motiveret ved Dernes uheldige Stilling. At Dernes Stilling er uheldig, kan ikke benegtes, og det er, jeg havde nær sagt, ganske naturligt, at det maa vedblive at være saaledes, hvor sørgeligt det end er. Jeg siger det er sørgeligt, thi Den St. Croix er en meget frugtbar O, jeg tror endog, at dens Muldbjord gaar flere Men dybt, saa det er ganske vist sørgeligt, at Stillingen er en saadan. Men hvori skal man søge Grunden dertil? Det Udvalg, som i 1870—71 blev nedsat, søgte at udfinde nogle af disse Grunde. Jeg skal iøvrigt ikke komme tilbage til den Betænkning, der da blev afgiven, og som jeg flere Gange senere i de forløbne Mar har haft Leilighed til at omtale. Kun det skal jeg sige, at Udvalget da paa det Bestemte udtalte, at man gjerne vilde hjælpe Derne ud af deres fortrykte Stilling. Det var blot den Bei, der angaves, som man ikke troede var en formaalstjenlig Bei; jeg kommer nu til at omtale Grunden til denne fortrykte Tilstand. Der er for det Første de meget høie Administrationsudgifter, som jeg tidligere har haft Leilighed til at omtale. De ere forholdsvis større der end paa de omliggende vestindiske Oer, og jeg maa i den Henseende beklage, at Regjeringen ikke endnu har set sig i Stand til at indskrænke disse i nogen væsentlig Grad, ja ikke alene ikke har kunnet gjøre dette, men det synes endogsaa at fremgaa af Forhandlingerne i Kolonialraadet, at Gouvernørens Stilling er en saadan, at der heller ikke kan være Tale om en Indskrænkning paa dette Punkt i en nær Fremtid. Jeg vil selvfølgelig ikke her indlade mig paa at omtale den nævnte Gouvernør, der ellers i sin Almindelighed, efter hvad jeg kan skjønne, vistnok kan have sine Fortjenester. Han har iøvrigt været der saa kort, at man maa vente, førend man kan se, hvad den Styrelse vil bringe, som derved er indtraadt. Der var dernæst en Ting, som Udvalget i høi Grad henlede Dømærksomheden paa, og det var de uheldige Arbejdsregulativer, som der bestaa derovre. De gaa ud paa følgende, at vedkommende Arbejder skal leies ud og skal have en bestemt Betaling, og det hvad enten han bestiller Lidt eller Meget.